

Preklatie Draèieho zubu (#22)

Príspevok pridal elwe
Piatok, 28 september 2007

Ráno bolo v nedohľadne a tak sa družina poèala snova plán. Po prehovárani a argumentovaní sa nakoniec dohodli, že v dome ostane Isa a bude èaka na ranného posla a ostatní sa poberú naspä do hostinca, do svojej izby a na útoèníka zavolajú stráže. Napísali odkaz pre neznámeho nepriateľa, ktorý mal hranièiar upevni na nohu holubovi. Isa si preto ťahal k oknu a vykúzlil kúzlo, ktoré ho malo v prípade pohybu okolo neho prebudi.

Ostatní vybrali nešťastníka z vreca, položili ho na zem a spustili rámus boja. Po chvíli prišiel rozèúlený hostinský s ťažov sa na hurhaj a prekvapenému mu ukázali dobitého a zakrvaveného muža. „Tento muž nás v noci prepadol!“ ukazoval Zjaec na muža, zatiaľ èo ho Baron držal pod krkom aby sa nemohol ani pohnú. Hostinský prekvapene zamrkal a neveriacky krútil hlavou. „Toto sa tu ešte nestalo...“ zahuhòal a dodal, „...idem ihneď zavola stráže!“. Odbehol a o chvíľku sa vrátil so štyrmi ťažkými odetými ozbrojencami. Tí po krátkom vypoèúvaní chceli odviez všetkých do cely, avšak Zjaec im ukázal list ktorý mal útoèník pri sebe a usvedèoval ho z útoku. Nakoniec odvedli iba nešťastného Józefa a skupina ostala po chvíli osamotená vo svojej izbe.

Nečakane odtia Isu zobudil jeho vnútorný budík. Rýchlo vstal a pozrel sa na okno. Sedel na òm neveľký holub a na nohe mal pripevnený malý zvitok. To Isu prekvapilo, nakoľko neèakal, že holub prinesie nejaký odkaz. Chytil teda holuba, stiahol mu zvitok a èíta ho: „Vidím, že Józef bol pre vás malá výzva. Èoskoro však príde vaša koneèná záhuba. M.“. Isa ostal stá ako obarený. Ako mohol ten niekto vedie, že jeho útoèník zlyhal keď je vzdialený mnoho míľ od nich? Ako sa mu tak rýchlo podarilo získa túto informáciu? Ako to vedel keď sa to odohralo len u nich na izbe a nik iný tam nebol? Sú sledovaní? Vír v Isovej hlave roznášal otázky, no žiadne odpovede. Napokon sa rozhodol, že správu o stretnutí už nie je potrebné posla, zobral holuba a vrátil sa do hostinca za skupinou aby im rozpovedal èo sa udialo.

„No teda, tak to ma podrž“ huhòal chorý Kriss ležiac v posteli s oviazaným hrdlom. Rýchly presun do Suzailu a trojdňový maratón koni v daždi sa mu nakoniec vypomstil. „To znamená, že nás pán “M” sleduje“ dodal Krakonoš. „Ale ako?“ pridal sa Baron. „Nech príde sem a ja mu ukážem, èo si o sledovaní myslím“ zahuèal zlovestne a po ťažkal svoj obrovský meè. „Je mnoho spôsobov“ odpovedal na otázku nakoniec skúsený èarodej. „Buď sa jedná o nejakého mocného èarodeja, alebo mu niekto taký pomáha“. Skupina sa teda dohaduje a dumá, èo Ľalej, nakoniec sa rozhodnú, že si oddýchnu a následne vyrazia za Barónom Rossenbergom ohľadne nejakej práce, keďže už ich kapitán Hook odporuèil. Zoberú si teda veci a vyrazia.

U Baróna musia èaka na audienciu, nakoniec ich však príjme a v družnom rozhovore kedy sa družina informuje ohľadom nejakej práce im ponúkne urèitú odmenu ak sa im podarí zbavi sa narastajúceho problému miznutia ľudí na východe v dedine Draèí zub. Niè bližšie sa však nedozvedia a preto prisľúbia Barónovi pomoc a vydajú sa na druhý deň ráno smerom na východ. Dovtedy však musia na základe predvolania navštívi miestneho sudcu - spravodlivého Jaggera a vysvetli potyèku s noèným votrelcom. Stráž ich teda predvedie a sudca sa s nimi dlho dohaduje. Baron sa síce pokúsi sudcu oklama že druhý list, kde sa im záhadný "M" vyhráza opäť našli na zemi, avšak nakoniec musia s pravdou von. Priznajú, že sa vkradli do domu Józefa za úèelom zachytenia holuba a podrobne vylieèa èo sa v ten veèer stalo. Nakoniec sa sudca radí a na verdikt súdu musia poèka do veèera. Keď koneène veèer predstúpi pred súd, súdna sieò je plná a vidia aj Józefa v reaziach. Sú nakoniec vyreèie svoj ortie a Józef je odsúdený k okamžitej poprave. Družina je odsúdená zaplati každý 150 zlatých ako náhradu za vlamanie sa do domu a Baron daťších 100 zlatých za klamanie pred súdom. Následne sú prepustení a niè im už nebráni v odchode z mesta. Ráno sa teda vydávajú na cestu, Kriss však ostáva v posteli aby sa vylieèil s tým, že neskôr družinu dobehne. „Len bežte chlapi, ja poèkam na Bushida a potom prideme za vami“ zamáva im nakoniec.

Vydávajú sa teda na východ, strážam ukážu list ktorý ich oprávouje opusti uzavreté mesto a poberú sa na voze naproti vychádzajúcemu slnku, hrkotajúc kolami voza po kamenitej ceste a zanechávajú za sebou tiché ranné mesto Arabel zahalené v hmle. Cesta im ubieha celkom rýchlo a podveèer sa utáboria a založia oheò. Krakonoš a Zjaec sa striedajú v držaní stráže, zatiaľ èo ostatní spia. Ráno opäť vyrazia a na voze po ceste zjedia nieèò zo svojich zásob. Prejdú cez širokú a prudkú rieku a v podveèer bezpečne dorazia do dediny Draèí zub.

Malá dedinka obsahuje iba zopár domov a tvorí akúsi osadu. Ihneď po príchode na malé námestie v prostriedku ktorého dominuje studňa si všimnú chumčatých ľudí obstupujúcich kohosi v prostriedku. Zamieria teda priamo k nim.

V prostriedku nepriateľsky vyzerajúceho davu stojí mladá žena a kričí: „Musíte ma poeúvať! Je to voda zo studne ktorá niei túto dedinu a musíte z nej prestať piť! Prosím poeúvajte ma!“ Nahnevaní sediaci ktorí ju obstupujú majú v rukách náhodne provizórne zbrane. Kde tu je možné zahliadnuť vidly, inde zase sekeru, eí obyèajný kus dreva držiak ako obušok. A kruh sa uzatvára stále viac, nahnevaní obyvatelia sa nedajú zastaviť slovami. Schyuje sa k najhoršiemu.

Z voza zoskoèi mohutná postava Barona až jeho ťažké brnenie pri dopade zazvoní. „Hej! Èo sa deje!“ zahuèi hromovým hlasom a prejde medzi sedliakmi doprostred k malej žene, ktorá sa mi neskôr predstaví ako Lana. Po krátkom rozhovore, kedy Lana vysvetlí bojovníkovi o èo ide, že je Tyrova kòazka a snaží sa odhovoriť obyvateľov od pitia pravdepodobne nakazenej vody sa rozhodne Baron konať. „Poèuli ste!? Sleèna Lana má pravdu a z tejto vody sa zatiaž nebude piť! Má snáñ niekto nieèò proti tomu?“ opýtal sa a výhražne si poažkal meè. Slabé a zúbožené postavy sedliakov pri tom geste cúvli o pár krokov vzad. Nakoniec sa neradi ale bez inej možnosti pomaly rozišli, každý do svojho príbytku. „Ľakujem za záchranu“ prehovorila nakoniec Lana. „Snažím sa tým žuïom pomôcť a niektorí z tých èo pili vodu, sú teraz vo vežmi zlom zdravotnom stave.“ „Rado sa stalo sleèna Lana“ dodal Baron nespúšajúc zrak z jej krásne formovaného poprsia. „Baron evidentne nepobral mnoho slušného vychovania“ pomyslel si na voze sediaci Krakonoš a zahadel sa jej na poprsie omnoho sofistikovanejšie.

Druhovia sa nakoniec dali s Lanou do reèi a dozvedeli sa nieèò z histórie. Neïaleko dediny vraj býval jeden miestny druid ktorý sa volal Malik, avšak ten jedného ða zmizol a nikto nevie kam. Taktiež sa stratilo zopár ľudí a nikto ich už nikdy nestretol. Nakoniec voda zo studne vyzerá že je nejaká nakazená a ľudia po nej onemocnejú. „Bohovia šastia sa od nás odvrátili“ reèie napokon Lana. Možno je to kvôli tomu, že nás opustil náš patrón – stará vaba ktorá rástla na cintoríne. Jedného ða na tom mieste bola len prázdna hlboká jama a stromu nikde. „Èože?“ pýtal sa prekvapený Isa. „Veï strom nemôže preda len tak zmiznúť“ dodal. „Ako vravím, strom tam jedného rána nebol. A odvtedy sa tam nikto z miestnych neodváži, pretože sa odtadiaž dvaja obyvatelia nevrátili. Cintorín je asi pol hodiny cesty za dedinou na peknej pokojnej lúke v lese, kde mali pokoj všetci tí ktorí sa pobrali na posledný odpoèinok.“ „To je zvláštne“, prehovoril nakoniec Zjaec a skupina sa rozhodla, že budú ignorovať nadchádzajúcu noc a poberú sa preskúmať cintorín ihneď. A tak vyrazili.

Po dvadsiatich minútach, ako sa blížili k cintorínu a korunami stromov presvitali posledné slneèné lúèe sa zo šera lesa na nich vyrútili dve príšery. Ľudské postavy s pazúrmí ako medveï a bledými tvármi ako múka sa vyrútili na dobrodruhov. Zaskoèení bojovali avšak nakoniec sa im podarilo potvory zdolať. „Uf, èo to bolo?“ opýtal sa nakoniec zranený Isa keï bolo po boji. „Neviem, s týmto som sa ešte nestretol“ riekol nakoniec Krakonoš a odkladal si magickú palièku do svojho pláša. Pokraèovali teda ïalej.

Brána cintorína, z masívneho èierneho kovu zaškrípala pri otváraní a príchod dovnútra im odhalil kruhový cintorín s náhrobkami všade navôkol a v prostred ktorého sa odhažovala široká tmavá jama. „Aha, tak tu niekedy rástol ten strom asi“ podotkol bystro Baron a podišiel k jame. „Skoèim sa tam pozrieť“ riekol a ako povedal, tak aj spravil. Skoèil do jamy ktorá bola napriek jeho oèakávaniu hlbšia ako sa zdalo. Rachot brnenia po dopade na zem a jeho „Au“ spravilo rámus akoby sa vysypala noša starému drotárovi. Ostatok družiny stál na okraji jamy a pozerali s posmeškami do tmavej diery. „Na tri skoèíte so mnou všetci dnu, a nebojte sa, nebude to také tvrdé ako mal Baron“ uchechtol sa èarodej a zaèal mumlať akési zaklínadlo. „Tri!“ riekol a všetci traja skoèili dnu. Pomalým ladvým pádom, ako padá pierko sa norili do tmy na spodku jamy. „Dobré nie?“ pýšil sa èarodej svojím výkonom zatiaž èo sa Baron zviechal zo zeme, potlèený a doráðaný.

Spodok jamy odhaľoval podzemnú chodbu kdesi do boku. Hlina tu bola mäkká a vlhká. Pach zatuchliny, vlhka ich udieral do nosa. Pomaly sa pobrali ďalej, opatrne v zástupe za sebou. Bojná chodba ich zaviedla do nevyčkej miestnosti kde na zemi ležalo šesť drevených rakiev. Nestáli sa však ani poriadne porozhliadať po okolí a z tieňa sa na nich vrhli opäť dve temné postavy, podobné tým s akými sa stretli vonku. Prepukol boj.